

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

nr.236.733 van 13 december2016

in de zaak A. 219.607/XIV-37.103

In zake: Jan MINNART
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5392 TIENEN - HOEGAARDEN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Staelens
kantoor houdend te 8000 Brugge
Gerard Davidstraat 46, bus 1
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 28 juni 2016, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de politiezone Tienen-Hoegaardenddd. 13 mei 2016 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeurMarijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2016.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Samuel Mens, die *loco* advocaat Bart Staelens verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone Tienen-Hoegaarden (PZ 5392).

3.2. Met het inleidend verslag van 9 oktober 2015 stelt het politiecollege, optredend als de hogere tuchtoverheid, voor om verzoeker de zware straf van het ontslag van ambtswege op te leggen. In dit verslag wordt een uiteenzetting gegeven van de feiten, omstandigheden en gevolgen, van de datum van kennisneming van de feiten en van het vaststaan, de kwalificatie en de toerekening van de feiten. Tevens bevat het een voorstel tot zware tuchtstraf, meer bepaald de zware tuchtstraf van “het ambtshalve ontslag”.

3.3. Op 9 oktober 2015 verzoekt de hogere tuchtoverheid aan de procureur des Konings om advies te geven met betrekking tot het opleggen van een zware tuchtstraf. Als juridische referentie wordt verwezen naar artikel 24, § 2 van

de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet). De aanvraag bevat “een korte beschrijving van de feiten”, alsook de mededeling dat aan (onder meer) verzoeker een inleidend verslag is betekend en dat “rekening houdende met alle elementen die uit het onderzoek zijn gebleken en de tot nu toe afgelegde verklaringen”, ten aanzien van verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt overwogen. Het verzoek luidt:

“In onze hoedanigheid van hogere tuchtverheid van de politiezone Tienen-Hoegaarden voeren wij thans een tuchtprocedure ten laste van de inspecteurs [verzoeker] en [L.S.].

Betrokkenen hebben zich schuldig gemaakt aan manipulatie bij het afnemen van een ademtest van een bestuurder bij wie zij zintuiglijk hadden vastgesteld dat hij alcoholischedranken had verbruikt. Aansluitend hebben zij daarover valselijk gerapporteerd.

Hierna een korte beschrijving van de feiten.

Op 13 mei 2015 vanaf 22.00 hr waren de inspecteurs [verzoeker] en [L.S.] met dienst mobiele permanentie - dringende interventie (shift P3) belast.

Op 14 mei 2015 omstreeks 01.20 hr dienden zij zich te begeven naar [O.], in de omgeving van de voormalige watermolen [...] omdat aldaar een voertuig in de gracht was terechtgekomen.

De melding daarover werd gedaan door een omwonende; diens telefonische oproep naar het commissariaat in Tienen werd aangenomen door inspecteur [L.S.].

De oproeper bracht ter kennis dat meerdere personen bezig waren om het in de grachtstekende voertuig daaruit te krijgen, doch dat dit niet lukte.

Tevens deelde hij mee dat alle betrokken personen die daarmee doende waren volgens hem (heel erg) dronken waren.

Nadat inspecteur [L.S.] [verzoeker] in kennis had gesteld van de oproep begaven zij zich ter plaatse.

[Verzoeker] was, gelet op zijn anciënniteit, de dienstoverste.

Over deze interventie werd nadien in het ISLP-systeem (fiche 4260/2015) als volgt gerapporteerd (letterlijk citaat). De tekst werd ingevoerd door inspecteur [L.S.].

‘Tienen 310 gaat ter plaatse en stelt vast dat er een BMW X3 in de gracht ligt.

Deze is tijdens het uitwijken voor een ander voertuig te ver uitgeweken en hierdoor is hij in de gracht geschoven.

Bestuurder niet gekwetst en geen schade aan derden.

Boorddocumenten in orde bevonden en ademtest "Safe" van bestuurder.

Betrokkenegaat morgen het nodige doen om zijn voertuig uit de gracht te slepen.

Voertuig staat niet in de weg voor de doorgang van andere voertuigen.’

In het inlichtingenboek van [verzoeker] staat over deze interventie volgende notities:

[...] Auto in de gracht

BMW X3 in de gracht, bij kruisen te dicht bij de gracht gereden en erin geschoven

BMW X3 [...]

ATom1³³ en S [...]

papieren OK geen gekwetsten

Op 18 mei 2015 werd de korpschef, HCP [P.S.], geïnformeerd door iemand die ter plaatse getuige was geweest omtrent het feit dat er onregelmatigheden zouden zijn gebeurd tijdens de vaststellingen van voornoemd voorval. Er werd hem onder meer meegedeeld dat de betrokken bestuurder heel erg dronken was en dat er van deze geen ademtest werd afgenomen. Eén van beide inspecteurs bleek de bestuurder te kennen. Verder werd aan de korpschef gemeld dat de betrokken bestuurder, in tegenstelling tot datgene wat werd afgesproken met de beide inspecteurs, nog diezelfde nacht zijn voertuig uit de gracht was gaan trekken. Hij gebruikte daarvoor met een heftruck die hij was gaan weghalen bij zijn werkgever, een transportbedrijf gevestigd in de nabije omgeving. Bij die takelwerkzaamheden werd er evenwel op twee verschillende plaatsen langs de [...] schade aangericht, enerzijds aan een tuinomheining en anderzijds aan een tuinpoort. In beide gevallen werd geen regeling getroffen met de benadeelden en pleegde de bestuurder dus vluchtmisdrijf.

Bij een eerste controle door de korpschef bleek dat er voor die beide schadegevallen inderdaad op 15 mei in de voormiddag beroep werd gedaan op de politie voor de nodige vaststellingen.

Bij het uitlezen van het gebruikte ademtesttoestel bleek dan weer dat er daarin wel degelijk een negatieve ademtest gelogd staat die werd afgenomen op 14 mei 2015 om 01.32 hr.

Gelet op deze schijnbare tegenstellingen heeft de korpschef de betrokken inspecteurs bijkomend bevraagd over het verloop van die interventie. Zij bevestigden evenwel dat de interventie was verlopen zoals er daarover door hen werd gerapporteerd in het ISLP-systeem. Zij bezorgden de Korpschef, daarom gevraagd, een schriftelijke verklaring met aanvullende details over de vaststellingen en het verloop van de bewuste interventie.

Zodoende zag de korpschef zich verplicht tot een diepgaand onderzoek, meer bepaald:

- het beluisteren van de telefoonoproep waarmee het kwetsige voorval werd gemeld
- het opvragen van radiocommunicatie tussen het CIC en de betrokken ploeg.
- het (laten) uitlezen van het gebruikte ademtesttoestel [...] en de verificatie van de interne klok van dat toestel t.o.v. van het werkelijke uur
- het (laten) uitlezen van de gegevens van de fleetlogger die in het dienstvoertuig zit dat werd gebruikt voor deze interventie, [...]
- nazicht van de notities in het inlichtingenboek van de betrokken inspecteurs

Aan de hand van de geregistreerde gegevens door de fleetlogger en de vergelijking met deze van het gebruikte ademtesttoestel, in het bijzonder de klok, kon hij bewijzen dat de bewuste ademtest pas werd afgelegd nadat het dienstvoertuig, en dus ook de inzittende inspecteurs, de plaats van de feiten reeds hadden verlaten.

Uiteindelijk is inspecteur [L.S.] als eerste, na tien dagen, op 01 juni 2015 spontaan overgegaan tot het afleggen van bekentenissen bij de korpschef. [Verzoeker], hierdoor gebonden, deed dat vervolgens ook op 03 juni 2015.

Het komt erop neer dat zij inderdaad zintuiglijk hadden vastgesteld dat de betrokken bestuurder gedronken had. Echter, omdat er geen andere partij in de zaak betrokken was wilde vooral [verzoeker], die de bestuurder daarenboven ook nog kende, niet veel werk maken van de vaststellingen en werd de zaak blauw-blauw gelaten. Om één en andere te verdoezelen hebben zij kort na hun vertrek van de plaats zelf gezorgd voor een (negatieve) ademtest. De blaasprestatie werd uitgevoerd door inspecteur [L.S.].

Vanwege de enorme vertrouwensbreuk die dit feit en het aansluitend handelen heeft teweeg gebracht, en in afwachting van de afloop van de tuchtprocedure, is inspecteur [L.S.], op voorstel van de korpschef, vrijwillig afgedaald naar de PZ LANDEN. Aan [verzoeker] werd een dergelijke vrijwillige afdeling eveneens

voorgesteld, maar dan naar de PZ VILVOORDE, doch deze laatste wenste daar niet op in te gaan. Om die reden heeft de Korpschef hem sedertdien onderworpen aan een ordemaatregel.

Inmiddels werd aan beide inspecteurs een inleidend verslag betekend. Rekening houdende met alle elementen die uit het onderzoek zijn gebleken, en de tot nu toe afgelegde verklaringen, worden volgende zware tuchtstraffen overwogen:

- Inspecteur [L.S.]: ‘inhouding van 10 % wedde gedurende twee maanden’
- [verzoeker]: ‘het ontslag van ambtswege’

Aangezien voornoemde feiten inrechtstreeks verband staan met de uitvoering van een gerechtelijke opdracht voorziet de tuchtwet zake [...] dat het advies van de territoriaal bevoegde procureur des konings moet worden ingewonnen alvorens een finaal voorstel van zware tuchtstraf te formuleren aan de betrokkenen.

Vandaar dat wij middels dit schrijven om uw advies verzoeken.
[...].”

3.4. Op 21 oktober 2015 antwoordt de procureur des Konings het volgende:

“Ik heb de eer u hierbij mijn advies te doen kennen i.v.m. het opleggen van een zware tuchtstraf voor de feiten gemeld in uw schrijven van 9 oktober 2015 lastens inspecteurs [verzoeker] en [L.S.].

Uit het relaas dat u mijn Ambt ter kennis heeft gebracht, kan alleen maar geconcludeerd worden dat het om zeer laakbare feiten gaat. Dronkenschap aan het stuur is immers zondermeer één van de prioriteiten in het verkeersveiligheidsbeleid waartegen consequent én zonder aarzelen dient opgetreden te worden. Door zelf in de plaats van de (vermoedelijk) dronken bestuurder de ademtest af te leggen en geen proces-verbaal op te stellen van de vaststelling die beide politieambtenaren in werkelijkheid hebben kunnen doen, komen beiden schromelijk tekort in hun ambtsplichten.

De handelwijze van voormelde inspecteurs wijst op een gebrek aan verantwoordelijkheidszinnen loyaliteit zowel ten aanzien van de gerechtelijke overheden, die moeten kunnen rekenen op de integere medewerking van iedere politieambtenaar, als ten aanzien van hun eigen korps dat zij door dergelijke handelwijze mee in diskrediet brengen.

De zware tuchtstraffen die u overweegt te weten het ontslag van ambtswege van [verzoeker] en het inhouden van 10 % wedde gedurende twee maanden voor inspecteur [L.S.] zijn m.i. geheel in overeenstemming met de vastgestelde inbreuken. Het verschil in de voorgestelde tuchtstraf m.b.t. beide inspecteurs is gerechtvaardigd gezien [verzoeker] in deze dienstoverstap was en blijkbaar aanstuurde op de laakbare handelwijze. Bovendien zou hij de dronken bestuurder ook gekend hebben.

Ik adviseer bijgevolg positief m.b.t. de overwogen tuchtstraffen.
[...].”

Op 26 oktober 2015 wordt dit advies ter kennis gebracht van verzoeker, alsook de brief waarmee dat advies werd gevraagd.

3.5. Op de hoorzitting door het politiecollege van 13 november 2015 wordt verzoeker vertegenwoordigd door zijn tuchtverdediger.

Op 16 november 2015 wordt verzoeker in persoon gehoord.

3.6. Op 23 november 2015 stelt het politiecollege voor verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.7. Tegen dit voorstel dient verzoeker een voorstel tot heroverweging in bij de Tuchtraad. In het verweerschrift overhandigd door verzoeker op de zitting van de Tuchtraad op 26 januari 2016, voert verzoeker onder meer als kritiek aan dat “het advies van de Pdk [...] evenmin [kan] dienen als deugdelijk argument gelet dit niet voldoet en slechts is gesteund op een eenzijdig gebracht relaas, alwaar het advies een verplichte schakel is in het besluitvormingsproces ex art. 24 tuchtwet is de procedure op dat vlak geschonden.”

3.8. In zijn advies van 12 april 2016 adviseert de Tuchtraad dat “de rechten van verdediging van de verzoeker geschonden zijn in zoverre de strafmaat ingegeven is door de manier waarop de verzoeker zich in de gevoerde tuchtprocedure heeft verdedigd” en “dat de tuchtoverheid dient af te zien van verdere tuchtvervolging”.

3.9. Op 26 april 2016 besluit het politiecollege af te wijken van het advies van de Tuchtraad en om verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

3.10. Het politiecollege legt op 13 mei 2016 aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerleggingslechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

V. Ernst van het zesde middel

Standpunt van de partijen

5. Verzoeker voert in het zesde middel de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, van artikel 24 van de tuchtwet en van de materiële motiveringsplicht. Hij zet uiteen dat het advies van de procureur des Konings niet kan dienen als deugdelijk argument of motief omdat dit niet voldoet en slechts steunt op een eenzijdig gebracht relaas, terwijl dat advies een verplichte schakel is in het besluitvormingsproces *ex* artikel 24 van de tuchtwet, zodat de procedure ook op dat vlak is geschonden. Verzoeker meent eveneens dat door de manier waarop dat advies tot stand is gekomen, het onpartijdigheidsbeginsel is geschonden. Verzoeker betoogt dat de procureur des Konings zijn advies heeft gegeven louter aan de hand van een schrijven uitgaande van het politiecollege. Er is geen mededeling geweest van het integrale dossier inclusief het verweer van verzoeker. Het staat vast dat de procureur des Konings enkel beschikte over het hem ter beschikking gestelde relaas en niets anders. Volgens verzoeker is het onpartijdigheidsbeginsel eveneens aangetast indien de tuchtoverheid leunt op het advies van een instantie dewelke niet tegemoetkomt aan de vereisten van deugdelijkheid en onpartijdigheid. Te dezen betreft de tuchtoverheid meermaals het advies van de procureur des Konings bij haar besluitvorming, hetgeen hij illustreert aan de hand van de verwijzingen ernaar in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt dat luidens artikel 24 van de tuchtwet het advies moet gemotiveerd zijn. Het kan slechts deugdelijk gemotiveerd zijn indien het is gegeven na kennisneming van alle relevante elementen, zodoende het integrale tuchtdossier evenals het navolgende verweer van verzoeker. Dit is te dezen niet gebeurd. De procureur des Konings is volgens verzoeker overgegaan tot oordeelsvorming aan de hand van een louter eenzijdige voorstelling van zaken gegeven door de tuchtoverheid en zonder kennis van het dossier noch van de elementen die verzoeker als verweer heeft aangebracht. Een dergelijk advies is niet op onpartijdige wijze tot stand gekomen. Bijkomend moet volgens verzoeker worden vastgesteld dat het advies mede tot stand is gekomen aan de hand van bekentenissen die zijn uitgelokt met schending van artikel 25 van de tuchtwet en welke de hogere tuchtoverheid meende te kunnen uitzuiveren. Dit element brengt eveneens de ondeugdelijkheid van het op die basis geleverde advies met zich mee en aangezien de tuchtoverheid op dit advies leunt, is haar beslissing eveneens ondeugdelijk. Hierdoor is de besluitvorming eveneens aangetast door een schending van het onpartijdigheidsbeginsel en is de motivering eveneens niet deugdelijk derwijze dat de materiële motiveringsplicht en eveneens artikel 24 van de tuchtwet is geschonden.

6. De verwerende partij repliceert in haar nota dat aan de door artikel 24 van de tuchtwet gestelde vereisten werd voldaan. Op 9 oktober 2015 werd beslist het advies te vragen en dezelfde dag werd de procureur des Konings aangeschreven waarbij hem de feiten werden uiteengezet en het voorstel tot straf werd geformuleerd. Binnen de daartoe voorziene termijn verleende de procureur des Konings zijn advies. Het bevreemdt de verwerende partij dat verzoeker op geen enkel mogelijke wijze een poging onderneemt om de onjuistheid van het door de procureur des Konings verleende advies aan te vechten, laat staan dat hij daarin zou slagen. De procureur des Konings stelt expliciet dat hij zich baseert op het hem ter kennis gebrachte correcte verslag, hetgeen de verwerende partij verder detailleert. Wat de onpartijdigheid betreft, betoogt de verwerende partij dat het advies op rechtmatige wijze tot stand is gekomen, de onjuistheid ervan niet wordt aangetoond noch de onjuistheid van de aan de procureur des Konings verschaft

gegevens. Voorts heeft verzoeker wel degelijk zijn verdediging ter zake kunnen laten gelden tegenover de hogere tuchtoverheid. Wel degelijk kon de hogere tuchtoverheid (onder meer) leunen op dat advies en het werd op aanvaardbare en op de voorgeschreven wijze mee betrokken in de besluitvorming en verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Inzake verzoekers kritiek dat de oordeelsvorming bij het advies zou zijn gebaseerd op een eenzijdige voorstelling van de zaken en dat geen rekening werd gehouden met het dossier of met eventuele elementen die door verzoeker als verweer werden aangebracht, merkt de verwerende partij op dat de procureur des Konings duidelijk heeft aangegeven waarop hij zich concreet heeft gesteund en dat het advies dan ook vanuit dat perspectief moet worden gezien. Voorts neemt dat nog steeds niet weg dat verzoeker zich op het advies heeft kunnen verweren en dat verzoeker niet aantoont dat dit advies *an sich* niet juist zou zijn. Dat het advies mee zou zijn ingegeven door de met schending van artikel 25 van de tuchtwet uitgelokte bekentenissen is voorts onjuist. Door de procureur des Konings wordt duidelijk gemaakt welke feiten hij precies laakbaar acht en waarom hij die laakbaar acht en dit zijn correcte feiten. De uiteindelijk uitgezuiverde bekentenissen veranderen daar niets aan en hebben daar geen uitstaans mee. Tot slot gaat de verwerende partij dieper in op de eis van onpartijdigheid.

Beoordeling

7. Er bestaat in deze stand van het geding geen betwisting over het feit dat verzoeker onder de toepassing valt van artikel 24, tweede lid van de tuchtwet.

Artikel 24, tweede tot en met het vierde lid, van de tuchtwet luidt:

“Art. 24. [...]

Wanneer feiten werden gepleegd die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie kan een zware tuchtstraf

slechts worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings tot wiens ambtsgebied de lokale politie of de op arrondissementeel niveau gedeconcentreerde directie of dienst van de federale politie waarvan het betrokken personeelslid deel uitmaakt, behoort. Voor de overige personeelsleden van de federale politie is het advies van de federale procureur of zijn gemachtigde vereist.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten gemotiveerd zijn en worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd en vooraleer de tuchtraad zich uitspreekt. Eens die termijn verstreken is, wordt de betrokken overheid geacht geen aanvullend advies te willen verstrekken.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten eveneens aan het voorstel van zware tuchtstraf van de hogere tuchtoverheid toegevoegd worden.”

In de toelichting bij het wetsvoorstel dat de tuchtwet is geworden, is in de algemene toelichting het volgende gesteld (*Parl. St. Kamer* 1998-99, nr. 1965-1, 2-3):

“[...]

De krachtlijnen van het ontwerp, opgesteld binnen de voormelde context, zijn dan ook de volgende:

[...]

10° ten slotte creëert het ontwerp een betrokkenheid voor die overheden waaraan geen bestraffingsbevoegdheid is toegekend maar wiens mening, gelet op hun verantwoordelijkheden, niet zomaar over het hoofd kan worden gezien: de adviesbevoegdheid toegekend, naargelang het geval, aan de minister van Justitie en de procureur des Konings, moet in dat raam worden begrepen.”

alsook in de artikelsgewijze toelichting (p. 13):

“Dit artikel schets de adviesbevoegdheden.

Het betreft, naargelang het geval, de minister van Justitie en de bevoegde procureur des Konings in de tuchtprocedures op een wijze die rekening houdt met hun respectieve verantwoordelijkheden. Hun eventuele adviezen moeten binnen een termijn van twintig dagen worden verstrekt.

[...]”

Artikel 24 van de tuchtwet bepaalt de gevallen waarin de tuchtoverheid, alvorens zij een personeelslid van het operationeel kadervan de politiediensten van ambtswege ontslaat, het advies moet inwinnen van, te dezen, de procureur des Konings. Deze adviesverplichting is een substantiële verplichting die er, te dezen, toe strekt de mening van de procureur des Konings gelet op

zijnverantwoordelijkheden, te doen kennen inzake een voorstel tot het opleggen van een zware tuchtstraf.

8. Luidens het hiervoor geciteerde artikel 24, derde lid, moet dat advies gemotiveerd zijn en worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop “het voorstel tot straf” aan, te dezen de bevoegde procureur des Konings wordt toegestuurd. Hieruit blijkt dat het advies dient te worden gevraagd naar aanleiding van het voorstel van tuchtstraf.

Het “voorstel van straf” waarnaar wordt verwezen in die bepaling, is het in artikel 38*sexies*, eerste lid, van de tuchtwet bedoelde voorstel van zware tuchtstraf (*cfr.* Adv. RvS, afdeling wetgeving, *Parl. St.* Kamer 2000-2001, nr. 50 1173/001, 37), zijnde één van de drie beslissingen die de hogere tuchtoverheid op grond van het artikel 38*sexies*, eerste lid, van de tuchtwet kan nemen en die “op grond van het volledige dossier en van het verweer” wordt meegedeeld aan het betrokken personeelslid. Voorts moet op grond van artikel 38*sexies*, vijfde lid, dat voorstel van beslissing van de hogere tuchtoverheid tot het opleggen van een zware straf formeel worden gemotiveerd. Gelet op die wettelijke bepalingen, bevat het “voorstel van zware tuchtstraf” dat naar de adviserende overheden wordt gezonden, in beginsel aldus alle nuttige gegevens op grond waarvan die overheden met kennis van zaken hun advies kunnen verstrekken.

De hogere tuchtoverheid dient verder het voorstel van tuchtstraf, samen met het ingewonnen advies ter kennis van het betrokken personeelslid te brengen, waarna deze eventueel bij de Tuchtraad om een heroverweging van de voorgestelde straf kan verzoeken.

9. Uit artikel 24, derde lid, van de tuchtwet volgt voorts dat “het voorstel van straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd”. Het schrijft aldus niet voor dat het voorstel van tuchtstraf, samen met het (integrale) tuchtdossier en/of het verweerschrift van het tuchtrechtelijk vervolgde personeelslid, naar de

adviserende overheid wordt gezonden. In beginsel kan het advies van de procureur des Konings aldus worden verleend louter op basis van het aan de adviserende overheid toegestuurde voorstel van tuchtstraf, op voorwaarde dat het voornoemde voorstel dat naar die adviserende overheid is gezonden, alle nuttige gegevens bevat op grond waarvan die overheid met kennis van zaken een correct beeld kan vormen van de tuchtzaak en zijn advies kan verstrekken. Tot die nuttige gegevens behoren op het eerste gezicht de (in voorkomend geval, toereikende samenvatting van de) middelen van verweer van het betrokken personeelslid, daar die als essentieel element van het tuchtdossier, noodzakelijk bij de verantwoording van een voorstel van zware straf lijken te moeten worden betrokken.

10. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat het advies van de procureur des Konings niet werd gevraagd op grond van het hiervoor nader bepaald “voorstel van tuchtstraf”, maar op grond van een eigen brief van 9 oktober 2015 uitgaande van het politiecollege en opgesteld op dezelfde dag als het inleidend verslag (*supra*, punt 3.2.). Deze brief bevat enkel een “korte beschrijving van de feiten” en van de voorgestelde straf, hetgeen overigens ook blijkt uit het verleende advies waarin de procureur des Konings zijn advies aanvat met “uit het relaas dat u aan mijn ambt ter kennis heeft gebracht.” In deze stand blijkt niet, noch wordt dit overigens door de verwerende partij betoogd, dat ook aan de procureur des Konings het verweer van verzoeker werd meegedeeld. De Raad van State bemerkt voor zoveel als nodig overigens dat het verweer van verzoeker dateert van na de adviesaanvraag.

11. Los van de vaststelling dat het advies van de procureur des Konings niet is gesteund op het in de zin als hiervoor is bepaald “voorstel van tuchtstraf”, maar op het niet-tegensprekelijk gegeven relaas uiteengezet in het verzoek van het politiecollege, stelt de Raad van State vast dat uit wat voorafgaat *prima facie* blijkt dat de procureur des Konings heeft geadviseerd zonder dat blijkt dat hij kennis heeft genomen van de middelen van verweer van verzoeker. Het ontbreken van dat essentieel element in de besluitvorming van het advies, maakt *prima facie* dat advies gebrekkig aangezien niet blijkt dat de procureur des

Konings zonder dat essentieel gegeven, een concreet en correct beeld heeft kunnen vormen van verzoekers tuchtzaak. Dit klemmt te dezen des te meer nu uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker sinds zijn verweer ter gelegenheid van het verhoor op 13 november 2015, de wettigheid van de feitengaring heeft betwist, alsook de beoogde strafmaat.

Uit wat voorafgaat volgt dat het advies niet deugdelijk is en dat, in de mate dat het middel gesteund is op de schending van artikel 24 van de tuchtwet, het ernstig is.

12. De enkele omstandigheid dat, naar de verwerende partij betoogt, het advies duidelijk aangeeft waarop het zich concreet heeft gebaseerd en dat de feiten waarop het steunt correct zijn, leidt niet tot een andere conclusie. Hiervoor is immers komen vast te staan dat in deze stand van het geding niet blijkt dat de gegevens waarover de procureur des Konings beschikte om het advies te verlenen, toelieten een concreet en correct beeld te vormen van verzoekers tuchtzaak. Om dezelfde reden kan op het eerste gezicht evenmin aan verzoeker worden tegengeworpen dat hij nooit heeft aangetoond dat het advies *an sich* onjuist is, nu blijkt dat essentiële elementen van het dossier niet zijn betrokken in het advies en geen van verzoekers aangevoerde elementen van verweer zijn besproken of beantwoord in het advies. Dat tot slot verzoeker wel degelijk zijn verdediging heeft kunnen laten gelden tegenover de hogere tuchtoverheid, leidt evenmin tot een andere conclusie, nu in deze stand van het geding blijkt dat de bestreden beslissing heeft geleund op het niet deugdelijke advies. Overigens bemerkt de Raad van State dat verzoeker in zijn verweer voor de Tuchtraad zich wel degelijk heeft beroepen op de ondeugdelijkheid van het advies.

Uit wat voorafgaat volgt dat het middel ernstig is in de mate dat het de schending aanvoert van artikel 24 van de tuchtwet en de materiële motiveringsplicht.

13. Het zesde middel is in de aangegeven mate ernstig.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van de partijen

14. Verzoeker voert aan dat hij volledig zonder inkomen is gevallen, terwijl hij wel verder de gebruikelijke kosten van levensonderhoud dient te dragen zoals kosten voor voeding, kleding, huisvesting, persoonlijk onderhoud en dergelijk. Hij detailleert deze kosten en staft die met bijgevoegde stukken. Voorts betoogt hij dat hij terugvalt op het onvoldoende geacht inkomen van zijn echtgenote als gezinsinkomen en dat hij geen kapitaal ter beschikking heeft. Hij besluit dat er sprake is van een sterke financiële weerslag, waarbij het afwachten van het gewone procesverloop hem in een toestand van armoede kan brengen en in ieder geval in ernstige financiële problemen. Verzoeker betoogt voorts dat de schandvlek verbonden aan de tuchtstraf dermate is dat ze een vordering tot schorsing rechtvaardigt nu deze aanzienlijk groot dreigt te worden en mogelijks zelfs onherroepelijk indien de gewone gang van de procedure moet worden afgewacht. Illustratief verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State waar dit op verzoeker rustende odium als grond tot spoedeisendheid werd aanvaard.

15. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen wat het financiële nadeel betreft, dat verzoeker niet aantoonde dat het wegvallen van financiële inkomsten gedurende een in de tijd beperkte periode - per definitie het verschil in tijdsduur tussen een vernietigingsprocedure en een schorsingsprocedure - onherroepelijk van aard is, hetgeen zij detailleert. Voorts wijst zij erop dat aan het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” hoe dan ook niet dezelfde inhoud mag worden toegedicht als aan de thans vereiste spoedeisendheid. Wat de schandvlek betreft die zou zijn verbonden aan de tuchtstraf en het op verzoeker rustende odium, toont verzoeker niet aan dat een schorsing van de thans bestreden beslissing van dien aard zou zijn dat het odium - voor zover daarvan sprake zou zijn - wordt herroepen. Verzoeker toont niet aan dat het beweerde odium, mocht de procedure ten gronde worden afgewacht, tegen die tijd onherroepelijk is geworden. Hetzelfde

geldt voor de eventuele gevolgen op sociaal vlak waaromtrent verzoeker niets aantoonst of staat. Als verzoeker niet *in concreto* verduidelijkt waarom de vermeende imagoschade niet kan worden goedge maakt door een eventueel tussen te komen vernietigingsarrest, volstaat het niet dat de Raad van State in bepaalde arresten zou hebben vastgesteld dat inzake vergelijkbare feiten voldaan was aan de toen geldende vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Tot slot wijst de verwerende partij er op dat een vordering, ook in politietuchtzaken niet evident hoogdringend is omdat ze gericht is tegen een zware tuchtstraf van ontslag van ambtswege.

Beoordeling

16. Zoals *sub 4* hiervóór in herinnering is gebracht, kan krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen indien, onder meer, “de zaak tespoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring”.

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wettelijke bepaling is te lezen dat “[d]e spoedeisendheid zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijkschadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 13).

17. De opgelegde tuchtstraf van het ontslag van ambtswege heeft voor verzoeker ingrijpende gevolgen op materieel-financieel vlak. Het kan bezwaarlijk worden betwist dat door de bestreden beslissing verzoekers levensstandaard wezenlijk in het gedrang kan komen.

Bovenal berokkent de bestreden beslissing verzoeker onmiskenbaar een morele schandvlek en imagoschade die ontoereikend zouden

kunnen worden geremedieerd en derhalve onherroepelijk dreigen te worden indien verzoeker zou moeten wachten op een uitspraak van de Raad van State over zijn beroep tot nietigverklaring. Het is immers aannemelijk dat het bestreden ontslag om tuchtrekenen gesteund op feiten die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een gerechtelijke opdracht, verzoekers beroepsgeschiedenis negatief kleurt en een ernstige schandvlek op hem legt, alsook dat de aldus door de tenuitvoerlegging van het ontslag om tuchtrekenen veroorzaakte morele schade, onherroepelijk dreigt te worden indien verzoeker zou dienen te wachten op een uitspraak van de Raad van State over zijn beroep tot nietigverklaring. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat in dit geval aan de voorwaarde van de spoedeisendheid is voldaan.

18. Aan de vereiste van spoedeisendheid is voldaan.

VII. Conclusie

19. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van het politiecollege van de politiezone Tienen-Hoegaarden dd. 13 mei 2016 waarbij aan verzoeker de zware tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien december tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques